

[Minister Lise Østergaard]

i-landene ikke har været i stand til at leve op til u-landenes forventninger om, hvad vi bør kunne yde for at være med til at udrydde den livstruende fattigdom i udviklingslandene og for at bidrage til en mere hensigtsmæssig udnyttelse af verdens ressourcer. Det er bl. a. en kendsgerning, at kun ganske få af de industrialiserede lande indtil nu har villet leve op til at honorere FN's målsætning om en statslig u-landsbistand på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet.

Som resultat af denne konfrontation har u-landene stillet urealistisk store krav til en industrialiseringsfond, det har vi ikke kunnet honorere, og resultatet blev som nævnt negativt ved denne konference. Men den fremtidige proces må bestå i, at u-landene stiller mere realistiske krav, og at i-landene viser større villighed til at arbejde med på udviklingen for at skabe en global vækst ved at hjælpe u-landene frem i deres udvikling.

Jeg ved, at et flertal i denne sal lægger vægt på, at Danmarks stemme lyder her, fordi vi føler, at Danmark sammen med de andre nordiske lande har særlige muligheder for at bidrage til en konstruktiv dialog.

Poulsaard (FP):

Der blev ikke så meget at sige tak for, men det havde jeg sådan set heller ikke forventet. Jeg kan berolige ministeren med, at jeg har læst hele den omtalte artikel i Børsen den 14. februar. Ministeren delte altså ikke underdirektør Paul Kaaris' opfattelse. Nej, hvad skulle ministeren så få tiden til at gå med, så ville hun gøre sig selv arbejdsløs, så det var sådan set ikke så mærkeligt. Men jeg synes, at der for første gang er noget positivt her, nemlig en mand, der selv deltager i disse æde- og drikkegilder, men samtidig siger: hør, bette venner, det går ikke, det koster 30.000 kr. pr. deltager – og nu siger ministeren selv, at det, der er kommet ud af det, er negativt – hvor mange sultne munde kunne der ikke mættes for 30.000 kr.?

Så havde ministeren jo læst den artikel med lup, og ministeren fandt da lidt positivt til sidst. Ja, hvis vi skal ud at rejse, vil jeg selvfølgelig også hellere have, at det er mig, der kommer med, end at det er min nabo, der kommer med, for det er efter den devise, det hele går. Men for første gang er der her en mand, der står frem og siger åbent: hør,

bette venner, nu skal det til at holde op. 2.000 mennesker, der mødes og hygger sig og har det rart og laver en slags snakkeklub, der holder møder i forskellige verdensdele – ja, det er jo altid sjovt at komme ud at se sig om. Jeg forstår, vi stadig væk må være indstillet på, at ministeren rejser ud, om det så også er til negative konferencer, men hvorfor ikke for en gangs skyld indrømme, at vi tog fejl, at der måske var andre måder, man kunne hjælpe landene på end ved at bruge 30.000 kr. til at spise og drikke for?

Gerda Møller (KF):

Nu mente ministeren, at direktør Kaaris havde en dobbeltholdning, og citerede noget af det, som direktør Kaaris havde sagt, men ministeren citerede ikke det sidste. Derfor vil jeg stille et spørgsmål til ministeren, idet jeg både bruger direktør Kaaris' og for så vidt også mine egne ord. Har direktør Kaaris alligevel ikke ret i sit synspunkt? Er det ikke rigtigt, at en del af den bistand, vi bruger til udviklingslandene, skal omlægges, således at den knyttes til den danske produktion? Vi har før fået oplyst, at det vil gavne beskæftigelsen herhjemme ved at sætte ca. 4.000 mennesker mere i arbejde, og det vil give den samme effekt i u-landene. Jeg mener altså ikke, ministeren har ret, når hun siger, at direktør Kaaris har en dobbelt holdning, for han peger på det, jeg spørger om nu, og det vil jeg gerne høre ministerens stilling til.

Minister Lise Østergaard:

Til hr. Poulsaard skal jeg blot supplere og oplyse, at de danske deltagere i konferencen foruden deres hotelværelse har fået til rådighed 100 kr. om dagen til dækning af alle måltider, vask og alle øvrige udgifter.

Til fru Gerda Møller skal jeg gerne sige følgende: fordelingen af midlerne i den danske u-landsbistand hviler jo i øjeblikket på et kompromis, idet vi af den tosidede bistand har valgt at lade halvdelen blive ydet i form af bundne statslån. Det er ganske rigtigt en form for eksportstøtte, som givetvis også kommer u-landene til gavn, men som ikke med fuld sikkerhed altid kommer de fattigste befolkningsgrupper i de fattigste u-lande til gavn. Derfor har vi ladet den anden halvdel af den tosidede u-landsbistand blive anvendt væsentligst til det, hr. Kaaris ikke er lige så